

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρρησιᾶς εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Φεβρουαρίου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 7

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Διελλοῦσα τὸν κῆπον τοῦ Κεραμει-
κοῦ, ἡ αὐτοκρατορικὴ συνοδεία ἔφθασεν
εἰς τὸ παλάτιον. Ἐκεῖ, εἰς τὴν αἰθου-
σαν τῶν Στραταρχῶν, ἐπρόκειτο νὰ τε-
λεσθῇ ὁ ὀρησκευτικὸς γάμος. Ὁ πολι-
τικὸς γάμος εἶχε γίνῃ τὴν προτεραίαν
εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σαῖν-Κλόυ· διότι
—καὶ αὐτὸ ἴσως θὰ ἐκπλήξῃ τοὺς μι-
κροὺς μου ἀναγνώστας—καὶ οἱ βασιλεῖς,
ὅπως καὶ οἱ κοινοὶ θνητοί, ὑποβάλλονται
εἰς τοὺς αὐτοὺς τύπους καὶ τὰ ὀνόματά
των ἐγγράφονται εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βι-
βλία, ὅπως καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τελευ-
ταίων τῶν ὑπηκόων. Μὲ τὴν διαφορὰν
ὅτι, προκειμένου περὶ ἡγεμονικοῦ γάμου,
ὡς ληξίαρχος παρίσταται εἰς τῶν ἀνω-
τέρων λειτουργῶν τοῦ Κράτους· καὶ εἰς
τὴν περίστασιν αὐτὴν ὡς τοιοῦτος ἐρη-
σίμειυσεν ὁ Κορμπασερές, ὁ Ἀρχικαγκε-
λάριος τῆς Αὐτοκρατορίας. Αὐτὸς ἠρώ-
τησεν ἐπισήμως τὸν Ναπολέοντα ἂν ἤ-
θελε νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν Αὐτῆς
Αὐτοκρατορικὴν καὶ Βασιλικὴν Ὑψηλό-
τητα, τὴν Ἀρχιδούκισσαν τῆς Αὐστρίας
Μαρίαν-Λουίζαν, κατόπι δὲ ἠρώτησε
καὶ τὴν Μαρίαν-Λουίζαν, ἂν ἤθελε νὰ
λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειό-
τητα, τὸν Αὐτοκράτορα καὶ Βασιλέα
Ναπολέοντα.

Ἄλλως τε δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά,
καθ' ἣν ἀπηύθυναν τὴν ἐρώτησιν ταύ-
την πρὸς τὴν νεαρὰν ἀρχιδούκισσαν. Ἡδὴ
εἶχεν ὑπανδρευθῇ τὸν Ναπολέοντα ἐν
Βιέννῃ «δι' ἀντιπροσώπου» ὡς συνειθί-
ζουν οἱ ἡγεμόνες. Ἐνώπιον τοῦ στρα-
τάρχου Βερθιέ, πρίγκηπος τοῦ Νεφ-
σάτελ, ὡς ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου, ὁ
θεῖός της ἀρχιδούξ Κάρολος, ἀντιπρό-
σωπος τοῦ Ναπολέοντος, ἀντήλλαξε
μετ' αὐτῆς τὸν δακτύλιον τοῦ γάμου.

Ὁ γάμος οὗτος, ὁ ὁποῖος ἐξέπληττε
τόσον τὸν ἀκόλουθον Ἐκτορα, δὲν ἐξέ-
πληττεν ὀλιγώτερον αὐτὴν τὴν Μαρίαν-
Λουίζαν! Καθὼς μετὰ τινὰ καιρὸν διη-

γεῖτο πρὸς τὸν βαρῶνον Μενβάλ, ὅταν ἦτο μικρὰ καὶ ἔπαιζε μὲ τὰ ἀδελφία της,
τοὺς μικροὺς ἀρχιδούκας καὶ τὰς ἀρχιδουκίσσας τῆς Αὐστρίας, ἐν τῶν προσφιλε-
στέρων τῶν καὶ συνηθεστέρων παιγνιδίων ἦτο νὰ παρατάσσουν μικροὺς ξυλίνους ἢ
κηρίνους στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι παρίστανον δὴθεν τὸν γαλλικὸν στρατόν. Ἐπὶ
κεφαλῆς ἐφρόντιζαν νὰ θέτουν πάντοτε τὸν πλέον μαῦρον καὶ κα-
κομούτσουνον στρατιώτην. Ὁ στρατιώτης αὐτὸς παρίστανε τὸν
Ναπολέοντα, τὸν μέγαν ἐχθρόν· καὶ τὰ παιδιά, διὰ νὰ τον ἐκδι-
κηθοῦν, τὸν ἐξέσχίζαν λυσσωδῶς μὲ καρφίδας, μὲ ψαλλίδας καὶ
μὲ μαχαίριδια, τὸν ἔκαμναν κομμάτια. . .

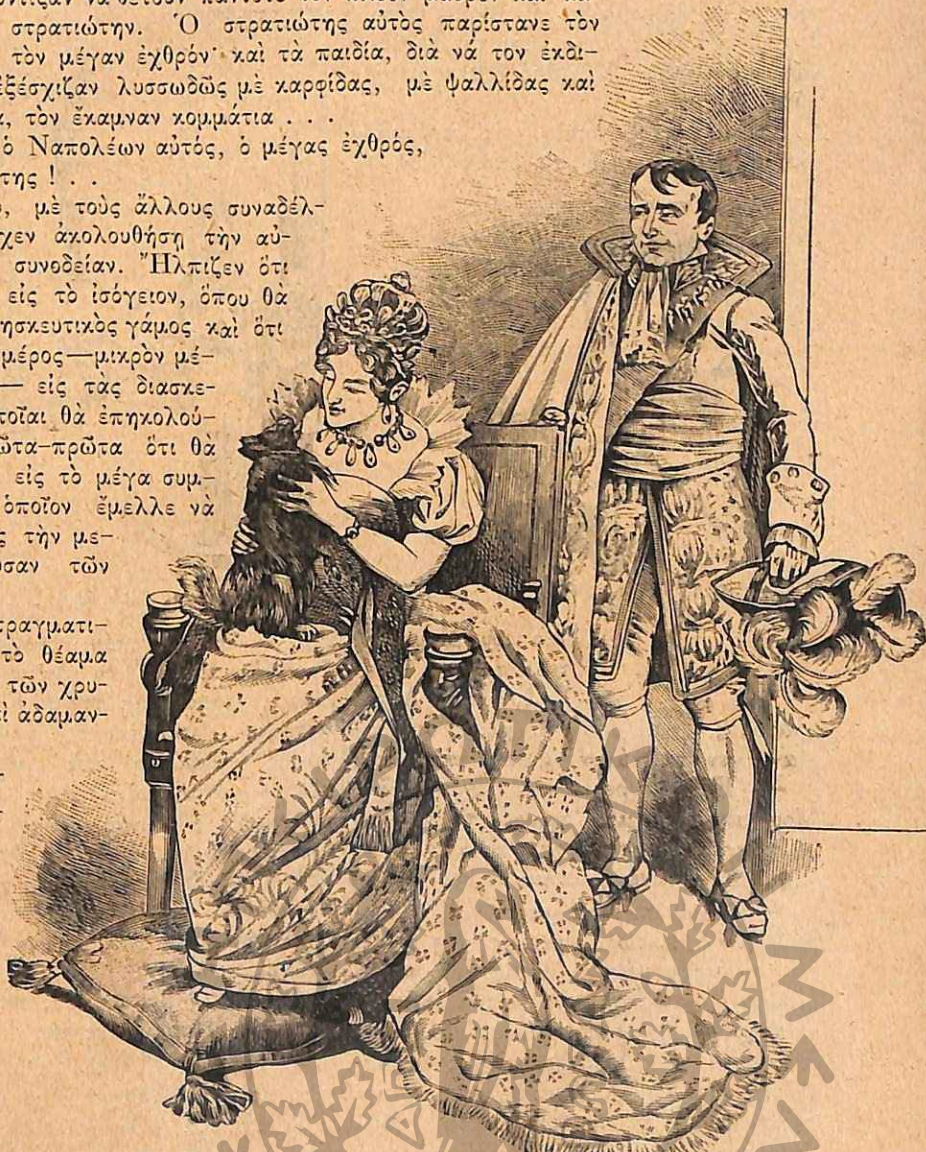
Καὶ τώρα ὁ Ναπολέων αὐτός, ὁ μέγας ἐχθρός,
ἦτο σύζυγός της! . .

Ὁ Ἐκτωρ, μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλ-
φους του, εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὴν αὐ-
τοκρατορικὴν συνοδείαν. Ἠλπίζεν ὅτι
θὰ εἰσεχώρει εἰς τὸ ἰσόγειον, ὅπου θὰ
ἐτελεῖτο ὁ ὀρησκευτικὸς γάμος καὶ ὅτι
θὰ ἐλάμβανε μέρος—μικρὸν μέ-
ρος βεβαίως,—εἰς τὰς διασκε-
δάσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπηκολού-
θουν· καὶ πρῶτα-πρῶτα ὅτι θὰ
παρευρίσκετο εἰς τὸ μέγα συμ-
πόσιον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ
παρατεθῇ εἰς τὴν με-
γάλῃν αἰθουσαν τῶν
ἀνακτόρων.

Θὰ ἦτο πραγματι-
κῶς ἐξοχὸν τὸ θέαμα
ὅλων ἐκείνων τῶν χρυ-
σοφράκτων καὶ ἀδαμαν-
τοστολιστῶν
κυρίων καὶ κυ-
ριῶν, συνη-
θροισμένων
πέριξ τραπέ-
ζης λαμπρᾶς,
ὅλης κεκα-
λυμμένης ἀ-
πὸ ἄνθη καὶ
ἀπὸ σκεύη
χρυσᾶ καὶ ἀρ-
γυρᾶ, περι-
στοιχιζομέ-
νων δὲ ἀπὸ
πληθὸς ἀξι-
ωματικῶν καὶ

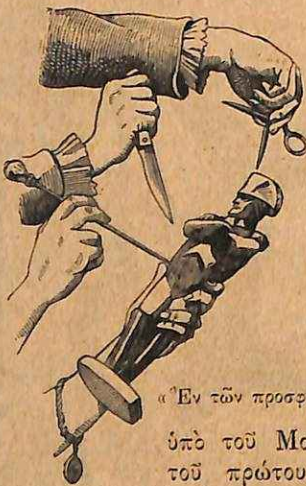
«Καὶ λαβοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸν ἐφίλησε.» (Σελ. 51, στήλ. α').

θεραπεόντων μὲ στολὰς πολυτελεῖς καὶ ἀποστραπτούσας ὅσον καὶ αἱ τῶν κυρίων τῶν.
Οἱ νεαροὶ ἀκόλουθοι, κατὰ παλαιὰν ἐθιμοτυπίαν τῆς αὐλῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπα-
ναφέρει ὁ Ναπολέων, θὰ ἐτάσσοντο ὀπισθεν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους, διὰ νὰ
το ὑπηρετοῦν, μετὰξὺ δὲ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Ἐκτωρ θὰ ἐλάμβανε βεβαίως τὴν
τιμὴν νὰ προσφέρῃ, διαρκούντος τοῦ γεύματος, κανὲν πινάκιον, κανὲν περόνιον, ἢ
κανὲν μάντρον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ἢ εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν. . .

Ἀτυχῶς ἔμωσε τὸ παιδίον ἐμελλε νὰ στερηθῇ αὐτῆς εὐχαριστήσεως· καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' οὔτε τὸ θέαμα τῆς αἰθούσης ἐμελλε νὰ ἴδῃ, οὔτε τὸ λαμπρὸν πυροτέχνημα νὰ θαυμάσῃ, τὸ ὁποῖον βραδύτερον ἐκάη εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδιά, ἐξόχως εὐνοούμενον ἀπὸ τὴν νηνεμίαν τῆς ὥραιας ἐκείνης ἐαρινῆς νυκτός. . . . Καὶ ἐν ᾧ οἱ συνάδελφοί του οἱ ὁποῖοι εἶχον κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσουν παντοῦ, ὥστε νὰ μὴ χάσουν καμμίαν λεπτομέρειαν ἐκ τῶν τῆς ἐορτῆς, ἐξέβαλλον ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, βλέποντες τὰς μυριάδας τῶν πυραύλων, οἱ ὁποῖοι διέσχισον τὸν ἀέρα, ὁ Ἐκτωρ, κλεισμένος εἰς ἀπομεμαρυσμένον θάλαμον τῶν Ἀνακτόρων, δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς ἀπολαύσεις αὐτάς, παρὰ μόνον διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούων δηλαδὴ τοὺς κανονοβολισμούς, οἱ ὁποῖοι συνώδευον τὸ πυροτέχνημα, καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἐπευφημιῶν, ὁ ὁποῖος ἐφθανε μέχρις αὐτοῦ.

Καὶ τί ἔκαμνε λοιπὸν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθον

«Ἐν τῶν προσφιλεστέρων των παιγνιδίων». (Σελ. 49.)

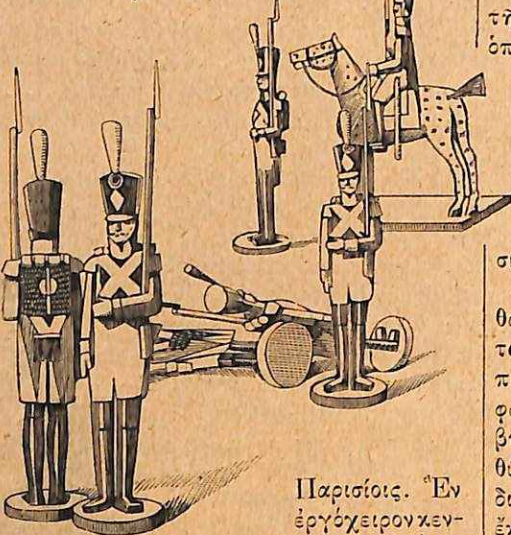
ὑπὸ τοῦ Μομπρέν, τοῦ πρώτου ἀκρολούθου τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ὅπου ὡς μόνον συντροφίαν εἶχεν ἓνα σκύλον καὶ ἓνα παπαγάλον· — Ἐχῆς χρόνος, τῇ εἰχεν εἰπῇ ὁ Μομπρέν, νὰ μὴν ἀφίγῃς τὸν σκύλον νὰ γαυγίσῃ καὶ τὸν παπαγάλον νὰ φωνάξῃ. Αὕτη εἶνε ἡ ὑπηρεσία σου.

— Ὁραία ὑπηρεσία μὰ τὸ ναί! ἐμυρμούρισεν ὁ Ἐκτωρ, ἅμα ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ ἔμεινε μόνος. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ με βάλουν νὰ φυλάγῃ ἓνα σκύλι καὶ ἓνα παπαγάλον, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί μου εὐρίσκονται μὲ τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ συμποσίου ἢ βλέπουν τὴν φωταΐαν καὶ τὰ πυροτεχνήματα! Μοῦ ἔρχεται νὰ σιάσω. Ἄν δὲν μ' ἐκλείνουν ἐδῶ μέσα ὁ Μομπρέν, θά. . .

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, καὶ κλειδωμένος ἂν δὲν ἦτο ὁ Ἐκτωρ, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δραπέτευσῃ. Αὐτὸ δὲν θὰ το ἔκαμνε ποτέ, μὰ ποτέ, μὲ ὅλην τὴν τὴν στενοχωρίαν. Ὅσον ὀχληρὰ καὶ ἂν ἦτο μία ὑπηρεσία, ἤξευρεν

ὅτι εἶχε καθήκον νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Τὸ καθήκον προπαντός! Καὶ ὁ Ἐκτωρ ὑπέμεινε καὶ ὑπήκουεν.

Ὁ διάδρομος, ὁ ὁποῖος ὠδήγει εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο δωμάτιον, ἐφωτίζετο ἀσθενῶς· ἀλλ' οἱ κηροστάται οἱ ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου, διέχονον φῶς λαμπρὸν. Ὁ Ἐκτωρ δὲν εἶχεν ἰδῇ ἀκόμη τὸ δωμάτιον τοῦτο καὶ ἔλαβε καιρὸν νὰ το ἐξετάσῃ, ἐν ἀνέσει καὶ λεπτομερῶς. Δὲν ἦτο ἐξόχως πολυτελές, οὔτε ἐξόχως ὠραῖον· ἀλλ' εἶχε κάτι τι τὸ ἰδιαιτέρον καὶ τρυφερόν. Οἱ τοῖχοί του ἐκοσμοῦντο ἀπὸ διάφορα ἰχθυογραφήματα καὶ ὑδατογραφίας. Τὰ ἐπιπλά του δὲν ἦσαν καινούργια καὶ—αὐτὸ προπάντων ἔκαμνεν ἐντὺ πωσιν εἰς τὸν Ἐκτορα, — δὲν ἐφαίνοντο κατεσκευασμένα ἐν

Παρισίους. Ἐν ἐργόχειρον κεντήματος ἀτελείωτον, ἡ τοῦ ἐρ-

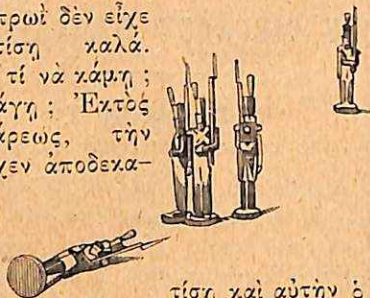
ριμένον ἀμελῶς ἐπάνω εἰς μίαν τράπεζαν. Εἰς μίαν ἄλλην εὐρίσκετο ἐν κλωβίον μὲ παραδείσια πτηνὰ. Εἰς ἐπίχρυσον πέταυρον ἐλίκνιζτο πολυχρῶμος παπαγάλος, ἐκβάλλων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, — χάριν διασκεδάσεως βεβαίως, — στρυγμόδους φωνάς, ἐν ᾧ δασύμαλλον καὶ ὠραῖον κυνάριον, κουλουριασμένον ἐπάνω εἰς τὸ σκαμνίον του, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐφαίνετο ὡς νὰ περιμένῃ τὴν συνήθη ἐνοικον τῆς χαριτωμένης ἐκείνης φωλεᾶς.

Αὐτοῦ τοῦ παπαγάλου, καὶ αὐτοῦ τοῦ σκύλου ὁ Ἐκτωρ εἶχε ταχθῇ φύλαξ.

Τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν σκύλον νὰ γαυγίσῃ καὶ τὸν παπαγάλον νὰ φωνάξῃ, — ἐν ᾧ μάλιστα ἔξω ἐχάλοῦσεν ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ πυροτεχνήματα, ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς ζητωκραυγὰς, — δὲν ἦτο τόσον εὐκόλῳ πρᾶγμα! Μετέβαιναν ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον· ἐθώπευε τὸν σκύλον, τοῦ ἐγλυκομιλοῦσε καὶ κατῳρῶσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπρεπε νὰ μὲν σιωπήλῃς ὁ παπαγάλος τὸν ἐδυσκόλευσε περισσότερον· ἀλλὰ μὲ τὴν

πολλὴν περιποίησιν καὶ προπάντων μὲ τὴν ζάχαριν, τὴν ὁποίαν κατ' εὐτυχίαν συμπτῶσιν εὐρεν εἰς μίαν ζαχαροδόχην λησμονημένην ἐκεῖ, κατῳρῶσε νὰ τὸν κάμῃ καὶ αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ· τὸ δὲ πτηνὸν ἐξεδήλου τῶρα τὴν εὐχαριστήσιν του μὲ κάτι κρρρρ . . . κρρρρ . . . συνεχῇ μὲν, ἀλλ' ὅχι μεγαλόφωνα.

Ἡ ὥρα ἐν τοσούτῳ παρήργετο καὶ ὁ Ἐκτωρ ἔμεινε ἐκεῖ, φύλαξ τοῦ σκύλου καὶ τοῦ παπαγάλου. Ἡ ὑπηρεσία του ἀπέβαινε τόσῳ μάλλον δυσεργής, καθ' ὅσον ἡ ὥρα τοῦ γεύματος παρήλθε πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ πεινᾷ. Ὡς ἐκ τῆς ἀνωμαλίας, ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὸ Σαῖν-Κλού, οὔτε τὸ πρῶτ' οὐδ' εἶχε προγευματίσῃ καλά. Καὶ τώρα τί νὰ κάμῃ; τί νὰ φάγῃ; Ἐκτός τῆς ζαχαρέως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποδεχά-

τίσῃ καὶ αὐτὴν ὁ παπαγάλος, καὶ νὲν ἄλλο φαγώ-

σιμον δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιον!

Οὕτω παρήλθον τρεῖς ὁλόκληροι ὥραι θανάσιμου ἀγωνίας, ὅταν θόρυβος βημάτων ἠκούσθη εἰς τὸν διάδρομον. Ὁ παπαγάλος ἐχαμήλωσε πλαγίως τὴν κεφαλὴν ὡς διὰ νὰ ἐνόησῃ τίνος ἦσαν τὰ βήματα, ὁ δὲ σκύλος ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν περιχαρῆς. Ἡνοῖζε τὸ στόμα του διὰ νὰ γαυγίσῃ, ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ τοῦ το ἐκλείσεν εὐθὺς, διὰ νὰ μὴ ἐξεέλθῃ ἡ φωνή.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ μία κυρία εἰσῆλθε, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἀκόμη τὴν λαμπρὰν στολὴν τῆς ἡμέρας: λευκὴν ἀναξυρίδα ἀπὸ σατέν, μανδύαν βελούδινον χρυσοκέντητον, μεταξίνον τελαμῶνα χρυσοτόν, βαστάζοντα ξίφος μὲ λαβὴν ἀδμαντοκόλλητον.

Ἡ κυρία ἦτο νεαρά, ὑψηλή, ἰσχνή, ὠραία ὅχι βεβαίως, ἀλλὰ χαρίεσσα. Ἡ ἐκ λευκοῦ σατέν ἡγεμονικὴ αὐτῆς ἐσθῆς, κεντημένη μὲ μελίσσας χρυσαῖς, ὅπως καὶ ἡ στολὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐσύρετο εἰς πλουσίαν καὶ μακροτάτην οὐράν· ἀδάμαντες ἠκτινοδύον ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς καὶ ἐπὶ τῆς ξανθῆς τῆς κόμης. Ὁ ἀκόλουθος, ὕψους πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεγνώρισε τὴν Αὐτοκράτειραν.

Ἐπροχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον, θαυμάζοντα κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων, μετὰ τὸ σκότος τοῦ διαδρόμου. Ὁ σκύλος κατῳρῶσε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἐκτορος, ὁ ὁποῖος εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ἡ Μαρία-Λουίζα ἅμα τὸν ἀνεγνώρισεν ἐξέβαλεν ἀσθενῆς ἐπιφωνήμα χαρᾶς καὶ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Φεβρουαρίου.

ΙΝΗΣΙΣ, συγκίνησις, ζωηρότης, ἐνέργεια πυρετώδης, διαδηλώσεις, ζητωκραυγαί. Κάτι μέγα ἐτοιμάζεται· κάτι μέγα τελεῖται. Καὶ ὁ ἄγιος αὐτὸς ἐνθουσιασμός, ὡς ἡλεκτρικὸν ρεύμα με-

ταδίδεται ἀπὸ τῆς πρωτευούσης εἰς ὅλον τὸ κράτος, εἰς ὅλον τὸ ἔθνος, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ πᾶσα καρδιά ἐλληνικὴ, ὅπουδήποτε εὐρίσκεται, πάλαι μὲ τοὺς ἱερωτέρους παλμούς. Ἡ ἐλπίς διαδέχεται τὸν φόβον, ἡ αἰσιοδοξία διώκει τὴν ἀπογοήτευσιν, τὸ θάρρος ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀνησυχίαν. Κυμαίνομεθα, παλαίμεν μεταξὺ ἀντιθέτων αἰσθημάτων καὶ αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμεθα, αἱ τὸσον ὠραῖαι αὐταὶ ἡμέραι, εἶνε ἡμέραι ἀγωνίας. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς μεγάλης εὐτυχίας, ὅτι τὴν πατριωτικὴν αὐτὴν ἀγωνίαν θὰ δεχθῇ ἡ χαρὰ! . . .

2 Φεβρουαρίου.

Βλέπω τὰς προσωπίδας εἰς τὰς βιτρίνας — μόνον εἰς τὰς βιτρίνας, — τῶν Καταστημάτων. Ἡ τρελὴ Ἀποκρηὰ προβάλλει τὴν ὄψιν τῆς δειλῆς, δειλῆς. . . Ἡξεύρει ὅτι δὲν θὰ τῆς κάμουν καλὴν ὑποδοχὴν, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ δεχθῇ τὰς προσωπίδας τὰς ὁποίας προσφέρει, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ κρούσῃ τὸ τύμπανον πρὸς τιμὴν τῆς, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ χαρῇ, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς δοκιμασίας.

Ἡλθεν ἡ Ἀποκρηὰ, κυττάζει καὶ κρυφογελᾷ, ὡς ζητοῦσα ἐνθάρρυνσιν διὰ νὰ εἰσβάλῃ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἐπρόσεξεν ἀκόμη. . . κανεὶς. Οὔτε ἡ ΚΑΜΗΛΑ δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὴν ἐπίσημόν τῆς ἐμφάνισιν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Καμμία σκέψις περὶ χορῶν καὶ μεταμφιέσεων· πᾶσα διασκεδασίς ἀνεβλήθη διὰ καλλιτέρας ἡμέρας. Καὶ ἡ Διάπλασις ἀνέβαλε φυσικὰ τὴν Μεγάλην Κυριακὴν, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τῶρα τὰς Ἀπόκρεω. Οἱ μικροὶ τῆς φίλοι ὅχι μόνον δὲν δυσηρεστήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐζήτησαν τὴν ἀναβολὴν διὰ θερμῶν καὶ πατριωτικωτέρων ἐπιστολῶν. Ἀνέγνωσα καὶ ἐγὼ πολλὰς ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν καὶ συνεκινήθην βαθύτατα.

Ὡς, ἔχουν λαμπρὰ αἰσθήματα τὰ παιδιά μας. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἄς τ' ἀποζηζημώσῃ! Καὶ ὅταν, τὸ Πάσχα πλεόν,

Κ' ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῇ θεῖα νάνοιτῃς τὴν ἀθάνατον ψυχὴν, ἔστων Πλάστῃν ὅλη ἀγάπη κι' ὁρμονία τῇ βραδυῇ νὰ στοιλῇς προδοχῇ.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

θὰ συνέλθουν νὰ συνεορτάσουν, ἄς λάμπῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ἁγία χαρὰ καὶ ἄς πληροῖ τὰ μικρὰ στήθη των τὰ εὐγενῆ, μεγάλη καὶ ἀνέκφρατος ἀγαλλίασις!

4 Φεβρουαρίου.

Πλησιάζω νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ παράδειγμα τῆς Ἰουλίας τῶν «Ἀθηναίων Ἐπιστολῶν» — παράδειγμα τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν μετάνοιάν τῆς, ἀνέκει καὶ αὐτὸ εἰς τὸ παρελθόν, — δὲν ἔχει πλέον ταῖρι. Τὰ Ἑλληνόπουλα ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, τὴν ἀγαποῦν τόσον πολὺ, ὅσον δὲν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των κανεὶς ἄλλου ἔθνους παιδιὰ, τὴν ἀγαποῦν ὅσον τῆς ἀξίζει, τὴν ἀγαποῦν ὅσον πρέπει νὰγαπάται ἡ ἐνδοξότερα καὶ εὐγενεσττέρα πατρίς.

Ἡ Διάπλασις ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μου δείγῃ καμμίαν φορὰν τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, τὰ ὁποῖα περνοῦν ἀπὸ τὸ γραφεῖν τῆς διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς μεταξὺ τῶν μικρῶν τῆς φίλων ὧς, πόσον ἡ θερμὴ καὶ ἀπαράδειγματὸς αὐτῇ ἀγάπῃ διαλάμπει, χύνουσα τὸ πλέον παρήγορον φῶς, εἰς τὰς ἀπαντήσεις των! Θὰ σημειώσω ἐδῶ μερικὰς ἐξ αὐτῶν τῶν πατριωτικῶν ἀπαντήσεων διὰ νὰ τὰς ἐνθυμούμαι πάντοτε. Ὁ λόγος εἶνε τὸ ἐκχεῖσθαι τῆς καρδίας· καὶ λόγοι οἱ ὁποῖοι φανερόνουν καρδίαν νεανικὴν, πάλλουςαν ἀπὸ φιλοπατρίαν, εἶνε ἡ γλυκυτέρα καὶ πολυτιμότερα τῶν ἀναμνήσεων.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπᾷτε περισσότερο;» δύο ὡς ἐκ συνθήματος ἀπήντησαν: «Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν Ἑλλάδα!» Ἄλλος, ἀπαντῶν πλεόν συγκεκριμένως, ἔγραψε: «Τὴν Ἰταλίαν» διότι αὕτη μόνον τώρα ὑπερασπίζει τὴν Ἑλλάδα. Μόνον μία νεαρά Ἑλληνίς ἐφάνη ἀμελίκτος· ἀπήντησε μὲ πατριωτικὴν ὑπερηφάνειαν: «Δὲν ἀγαπᾷ κανέν, ἐκτός τῆς Ἑλλάδος!» ἄλλη δὲ ὑπερθεματίζουσα, ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο: «Πᾶς μὴ Ἑλλήν βαρβάρους!»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποῖον χρῶμα προτιμᾶτε;» κάποιος ἀπήντησε: «Τὸ χρῶμα τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας.» Εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν: «Εἰς ποῖον μέρος ἠθέλατε νὰ κατοικήτε;» ἄλλη ἔγραψε: «Δὲν ἀπευθύνουν τοιαύτας ἐρωτήσεις πρὸς τὸν κατοικοῦντα εἰς τὴν Ἑλλάδα!»

Καὶ οἱ ὠραῖοι αὐτοὶ λόγοι ἐξακολουθοῦν. Δὲν παύονται. Τετράδιον, χωρὶς νὰ ἔχῃ μίαν τοῦλάχιστον τοιαύτην ἀπάντησιν. Ἄν ἤθελα νὰ τὰς γράψω ἐδῶ ὅλας, θὰ ἐχρειάζομην σελίδας ὀλοκλήρους.

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ «Μικρῶν Μυστικῶν», ἄς γελάσωμεν ὀλίγον μὲ

τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν ἔδωκε τὸ πονηρὸν καὶ εὐφύεστατον «Ἀρχιζιζάνιον» εἰς τὴν ἐρώτησιν :

— Τί στῶμα προτιμᾶτε, μαλακὸν ἢ σκληρὸν :

— Σκληρὸν—ἔγραψε, —ἀλλά... κάτω ἀπὸ μαλακὸν.

Τὸ δὲ τελικὸν ρητόν, θὰ δανεισθῶ σήμερον ἀπὸ τὸ «Αὐτόγραφον» τοῦ «Χαλασμοῦ Κόσμου» πρὸς τὴν «Ναυτοπούλαν» :

«Κολακεία λέγεται ἡ γνώμη τὴν ὁποίαν ἔχομεν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, χωρὶς νὰ τὴν ἐκφράζωμεν καὶ τὴν ὁποίαν ἐκφράζουν οἱ ἄλλοι... χωρὶς νὰ τὴν ἔχουν.»

Φ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

[ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

Σὲ γλυκά, σὲ παιγνίδια καὶ σὲ λουλούδια ἐξώδευσε ὅλα του τὰ χρήματα.

Ὁ πατέρας του, ὁ Βασιλεὺς, τοῦ το εἶπε : Δὲν θὰ τοῦ δώσῃ οὔτε πεντάρα ὡς τὴν πρώτη τοῦ μηνός. Καὶ θέλει ἀκόμη εἰκοσι ἡμέρες, διὰ νὰ τελειώσῃ ὁ μῆνας !

Εἴκοσι ἡμέρες ! Πῶς θὰ περάσουν χωρὶς πεντάραν ;

Σιγοκλαίει τὸ Βασιλόπουλο καὶ τὰ δάκρυά του κυλοῦν σὰν μαργαριτάρια ἔς τὸ δροσερὸ πρόσωπό του.

Ἡ βαρκούλα τοῦ φίλου του τοῦ ψαῖ, δεμένη ἐκεῖ ἔς τὸ ἀντοράλι, περιμένει μονάχη, περιμένει. Καὶ ἐνῶ τὸ κύμα κτυπᾷ ἔς τὴν ἀμμουδιάν, ἀνασηκώνεται ἡ ὁλόασπρη βαρκούλα καὶ θαρρεῖ πως ἀναστενάζει.

Ἀναστενάζει καὶ τὸ Βασιλόπουλο.

Εἶνε βαρεῖα ἄρρωστος ὁ φίλος του ὁ ψαῖς κ' ἐκεῖνο δὲν ἔχει χρήματα νὰ τον βοηθήσῃ. Τὰ ἐξώδευσε ὅλα ἔς τὰ γλυκά καὶ ἔς τὰ παιγνίδια...

Τί ὠραῖα τραγούδια ποῦ ἔλεγε ὁ ψαῖς ὁ ἀνοικτόκαρδος ! Ἐκεῖνος τὸν εἶχε μάθῃ νὰ τραβᾷ κουπί. Τὸν ἄγαπούσε πολὺ τὸν ψαῖ καὶ τώρα, ἄχ ! δὲν εἶχε χρήματα νὰ τον βοηθήσῃ.

Ὅχι ! ἄλλη φορὰ δὲν θὰ ἐξοδεύσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη δεκαμερία ὅλα τὰ χρήματα τοῦ μηνός. Ἀλλὰ εἰς τί τὸν ὠφελοῦσε τώρα αὕτῃ ἡ ἀπόφασις ; Ὑστερ' ἀπὸ εἴκοσι ἡμέρες, ὅταν θὰ εἶχε πάλιν χρήματα, ἀρὰ γὰρ θὰ ἐξοῦσεν ὁ ἀγαπημένος του ψαῖς ;

Καὶ κλαίει, κλαίει ὁλόεντα τὸ καλὸ καὶ εὐμορφὸ Βασιλόπουλο.

Ἐξαφνὰ φαίνεται καὶ περᾶ ἀπὸ ἐκεῖ βιαστικὰ ἕνας κύριος ἄγνωστος. Σταματᾷ ἐμπρὸς εἰς τὴν βάρκα καὶ ψιθυρίζει :

— Ἡ βάρκα εἶνε ἐδῶ, μὰ ὁ βαρκάρης δὲν φαίνεται. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πε-

ράσω ἀμέσως ἔς τὸ ἀντικυρὸ ἀντοράλι : καὶ τώρα θάναγκασθῶ νὰ περιμένω ἐδῶ πολλὴν ὥρα !

Τὸ Βασιλόπουλο ἐπλησίασε, ἔβγαλε τὸ καπέλο του καὶ εἶπε :

— Κύριε, ἂν μ' ἐμπιστεύσεσθε, ἐγὼ σας περνώ ἔς τὸ ἀντικυρὸ ἀντοράλι : θέλω ὅμως νὰ μου δώσετε πολλὰ χρήματα.

Ὁ ξένος ἐχαμογέλασε καὶ ἐδέχθη.

Ἐπῆλθε ἔς τὴν βάρκα καὶ εἶδε πως δὲν ἔκαμε ἄσχημα νὰ δεχθῇ, διότι τὸ Βασιλόπουλο ἐκωπηλατοῦσε θαυμάσια. Τοῦ ἐφάνετο ἐντοσούτω παράξενο πρᾶγμα, πῶς ἕνα τόσο εὐγενὲς προσωπάκι, ἕνα τόσο καλοφρονημένο παιδί, νὰ δείχνῃ τόσο μεγάλον καὶ πρόωρον πόθον γιὰ χρήματα. Τί νὰ τα ἤθελεν ἀρὰ γὰρ ;

Ὁ ἰδρὼς ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ παιδιοῦ κ' ἐπετοῦσε εἰς τὰ κύματα ἡ ὁλόασπρη βαρκούλα.

Καὶ μὲ τὴ φαντασία τὸ χαρούμενο Βασιλόπουλο ἔδλεπε τὴ γυναῖκα τοῦ ψαῖ νὰ κλαίῃ ἀπὸ χαρὰν καὶ ἄκουε τὸν ἀνοικτόκαρδο φίλο του νὰ γλυκοτραγουδῇ ὅπως ἄλλοτε...

Ἐρθασαν ἔς τὴν ἀντοράλι καὶ ὁ ξένος ἔδωκεν εἰς τὸ παιδί ἄφθονα χρήματα. Οὔτε τὰ μέτρησε κἀν τὸ Βασιλόπουλο, τὰ ἔρριπεν εἰς τὴν τσέπη του καὶ ἦτο εἰσιμιον νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Περίμενε με, νὰ με ξαναγυρίσῃς : εἶπεν ὁ ξένος καὶ ἔφυγε.

Τὸ Βασιλόπουλο, μολονότι βιαστικὸ, τὸν ἐπερίμενε καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ἐμάζεψε κολλίδια γιὰ τὰ παιδάκια τοῦ ψαῖ.

Ὁ ξένος ἐγύρισε σὲ λίγο καὶ σιωπηλός, σιωπηλός, ἔκαμε πάλιν τὸ μικρὸ θαλασσινὸ ταξιδάκι.

Ὁ ξένος ἔδωκεν εἰς τὸ παιδί ἄλλα τόσα χρήματα καὶ τὸ ἐρώτησε τί τα ἤθελε δὴ νὰ τα περῇ με τὸσον πόθον.

— Ἐλάτε, ἂν θέλετε, μαζί μου. Ἡμισὴ χαρὰ εἶνε δική σας.

Ὁ ξένος ἠκολούθησε τὸ Βασιλόπουλο ἔς τὸ καλύδι τοῦ ψαῖ.

Ἐκεῖ ὁ μικρὸς ἔρριπεν ὅλα τὰ χρήματα ἔς τὴν ποδιά τῆς γυναῖκας τοῦ ψαῖ, ἐπῆρε ἔς τὴν ἀγκαλιά του τὸ μικρότερο ψαρόπουλο καὶ τοῦ ἔδωσε μερικὰ κολλίδια.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ψαῖ ἔπεσε ἔς τὰ γόνατα ὁ ἄρρωστος ἐσύρθηκε ἔς τὸ πλάγι τῆς, ἐφίλησαν καὶ οἱ δύο τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπαν :

— Πολυχρονεμένο μου Βασιλόπουλο ! σὲ κάθε δύσκολή σου ὥρα τέτοιες καρδιές σὰν τὴ δική σου νὰ βρίσκῃς ἀντίκρυ σου !

Τὴν ἐνόησε αὕτῃ τὴν εὐχὴ τὸ Βασιλόπουλο : δὲν τὴν ἐνόησε ; Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω. Ὁ ξένος ὅμως ἔπεσε κ' ἐκεῖνος ἔς τὰ γόνατα, ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι, τὸ ἔδωσε ἔς τὸ Βασιλόπουλο καὶ τοῦ εἶπε :

— Οἱ ἐχθροὶ τοῦ πατέρα σου μ' ἐπλήρωσαν γιὰ νὰ σε πιάσω σκλάβο ἢ νὰ σε σκοτώσω. Ἡ καλωσύνη σου ὅμως μὲ ἀφώπλισε καὶ μ' ἔκαμε σκλάβο δικό σου. Πάρε τώρα αὐτὸ τὸ μαχαίρι καὶ σκότωσε τὸν ἐλεεινόν, ποῦ ἐμελετοῦσε κακὰ ἐναντίον σου !

— Ἐνέ, δὲν ἤξεύρω ἂν ἤθελες νὰ μου κάμῃς κακὸ : ἀλλὰ χωρὶς νὰ το θέλῃς μοῦ ἔκαμες μεγάλο καλὸ. Ὅταν εἶμαι ἐγὼ εὐτυχής, καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι γύρω μου θέλω νὰ εἶνε εὐτυχεῖς. Πάρε πίσω τὸ μαχαίρι σου καὶ πῆγαινε. Σὲ συγχωρῶ !

Ἀντήχησε τὸ καλύδι ἀπὸ εὐχῆς καὶ εὐλογίας. Ἀλλὰ ἐνῶ φεύγει τὸ Βασιλόπουλο, συλλογίζεται ἕνα πρᾶγμα : ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξοδεύῃ τὰ χρήματά του ἀπὸ τὴν πρώτη δεκαμερία, διότι κάθε φορὰν δὲν θὰ εὐρίσκη βέβαια πληρωμένους κακούργους, ποῦ νὰ τον πληρώνουν τόσο γυναιῖα...

ΔΑΛΕΞΑΝΑΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ

Κανάρι, κίτρινο πουλί ἀπὸ μακρὰν φερμένο, μεσ' ἔς τὸ κλουδάκι του λαλεῖ φαιδρὸ ἢ πονεμένο

Μὲ τὸ λεπτὸ μικρὸ κορμί, χαριτωμένο τρόπο, μεταπιδᾷ κάθε στιγμή ἀπ' ἕνα ἔς ἄλλον τόπο.

Μὲ μιὰ γλυκεῖα ψιλὴ φωνή, μὲ τοὺς σκόπούς πού ξέρει, λαλεῖ τὸν πόνο πού πόνει καὶ τὴ χαρὰ πού χαίρει,

† Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΩΝ

Μὴ γίνεσαι Κουνοῦπι κανενός. Μὴ ἐπιτρέπῃς εἰς κανένα νὰ σου γίνῃ Κουνοῦπι.

Ἡ σοφία τοῦ λαοῦ λέγει : Ὅσα δὲν φθάνει ἡ Πονηρὰ Ἀλεπού, τὰ κάμνει κρεμαστάρια.

Ἀλλοτε ὁ Ὀκύπους Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ ἦσαν ἐχθροὶ θανάσιμοι. Σήμερον ξεσπᾷ ὁ θάνατος καὶ οἱ δύο ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ιδέας : ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. Τί θαῦμα !

— Πότε κράζουν τὴν Μήδειαν ; — Τὴν Σαρακοστήν. — Μὰ πῶς ; — Νά ; Μύδια ! Μύδια... φρέσκα !

Ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, παγώνει καὶ μαρμαρώνει ἡ ἀδιαφορία.

Η ΒΡΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐβρεχεν. Εἰς τὸ χεράκι τῆς μικρᾶς Σοφίας, ἡ ὁποία ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἔπεσε μία παχεῖα σταγὼν βροχῆς.

— Μπα ! εἶπε : καὶ ἐκύτταξε κάμποσιν ὥραν τὴν σταγὼνα σκεπτικῇ, πολὺ σκεπτικῇ. Κατόπιν ἤγγισε μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς τὴν σταγὼνα καὶ ἔκαμε πάλιν : Μπα !

Τὴν εἶδεν ἡ μητέρα τῆς, ἐχαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε :

— Τί εἶνε, Σοφία ; Σοῦ φαίνεται παράξενη ἡ γεῦσις τοῦ νεροῦ ;

— Ναί, μητέρα : εἶπεν ἡ μικρὰ Σοφία μὲ ζωηρότητα. Ποτέ ἕως τώρα δὲν εἶχα δοκιμάσῃ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς καὶ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν παραξενεύομαι, διότι τὸ ἐπερίμενα...

— Πῶς το ἐπερίμενες ; εἶπεν ἡ μητέρα. Μὴ διστάζης, λέγε.

— Τὸ ἐπερίμενα ἀλμυρόν : ἐξηκολούθησεν ἡ Σοφία.

— Καὶ πῶς εἶχες αὐτὴν τὴν ιδέαν ; ἠρώτησε ἡ μητέρα γελῶσα.

— Μὰ νὰ : ἤκουσα μίαν φορὰν τὸν παπποῦν νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ βροχὴ γίνε-

ται ἀπὸ τὰ νέφη καὶ ὅτι τὰ νέφη γίνονται ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐξατμίζει ὁ ἥλιος, ὅπως ἡ φωτιὰ ἐξατμίζει τὸ νερὸν τῆς χύτρας, καὶ γίνεται ἀτμός. Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι τὸ νερὸν τῆς βροχῆς θὰ ἦτο ἀλμυρόν, ὅπως ἡ θάλασσα, καὶ ὅχι γλυκὺ, ὅπως αὐτὸ πού πίνομεν.

— Πολὺ σὲ τιμᾷ ἡ παρατήρησίς σου : εἶπεν ἡ μητέρα : διότι φανερώνει ὅτι σκέπτεσαι καὶ κρίνεις μόνη σου. Ἀλλὰ ἐξέχασες ἕνα πρᾶγμα : τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης εἶνε ἀλμυρόν, ἐπειδὴ ἔχει μέσα του ἄλας : ἀλλὰ ὁ ἥλιος δὲν ἐξατμίζει τὸ ἄλας : ἐξατμίζει μόνον τὸ νερὸν καὶ τὸ ἄλας μένει.

Ἄν βράσῃς παραδείγματος χάριν θάλασσαν, θὰ ἰδῇς ὅτι τὸ μὲν νερὸν θὰ γίνῃ ἀτμός καὶ θὰ φύγῃ, τὸ δὲ ἄλας θὰ μείνῃ εἰς τὴν χύτραν. Ὡστε βλέπεις...

— Τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι ! διέκοψεν ἡ μικρὰ Σοφία.

— Διόλου ἀνόητη, εἶπεν ἡ μητέρα : ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τα ἤξεύρουν ὅλα. Ὅταν ὅμως ἔχουν τὴν περιέργειαν νὰ τα μάθουν, ἐρωτοῦν τοὺς μεγαλύτερους, ὅπως κάμνεις ἐσύ. Λοιπὸν, τὸ νερὸν τῆς βροχῆς, δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον πίνομεν.

— Μπα ! τὸ νερὸν ποῦ πίνομεν δὲν εἶνε λοιπὸν νερὸν τῆς βρύσης ;

— Ναί, ἀλλὰ ποῖος γεμίζει τὴν βρύσιν ; ποῖος τρέφει τὰς πηγὰς, τὰς στέρνas, τὰ πηγάδια, τὰ ρυάκια, τὰ ποτάμια, τοὺς ποταμούς ; Ἡ βροχὴ.

Ἄν δὲν ἔβρεχε ποτέ, δὲν θὰ εἶχαμεν οὔτε νερὸν νὰ πίνωμεν !

— ὦ, τί καλὴ ποῦ εἶνε ἡ βροχὴ ! ἀνέκραξεν ἡ Σοφία.

— Ἀλλὰ μήπως θὰ εἶχαμεν νὰ φάγωμεν, ἂν ἔλειπεν ἡ βροχὴ ; Μήπως θὰ ὑπῆρχον φυτὰ καὶ ζῶα, χωρὶς νερόν ;

— Αὐτὸ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα ποτέ ! εἶπεν ἡ Σοφία. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ παραπονοῦμαι ὅταν βρέχῃ, ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ πηγαίνω περίπατον, ἀφ' οὗ ἡ βροχὴ εἶνε τόσο πολὺ χρήσιμος καὶ εὐεργετικὴ.

— Ὅ, τι δίδει ὁ Θεός, τὸ δίδει μὲ σοφίαν καὶ ἀγαθότητα, συνεπέ-ρανεν ἡ μητέρα. Καὶ ἡ βροχὴ, ἡ ὁποία πίπτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἶνε εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 44).

Ἀνήσυχη ἠρώτησα τὴν Ρούσαν :

«— Τί λέγουν τὰ πουλιά ; Μοῦ φαίνεται πῶς μου φωνάζουν : Ἀσπρούλα ! Ἀσπρούλα ! δὲν εἶσαι φρόνιμη ! εἶσαι παρήκοη !

«— Καθόλου ! ἀπεκρίθη ἡ Ρούσα : ἀπεναντίας σοῦ λέγουν : Καλὴ μέρα, Ἀσπρούλα, καλὴ μέρα ! Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ δάσος !

«— Τί λέγει τὸ ρυάκι ; Μοῦ φαίνεται πῶς μου φωνάζει : Ἀσπρούλα ! Ἀσπρούλα ! γύρισε ἔς τὴν μητέρα σου !

«— Καθόλου ! Σοῦ λέγει : Ἐλα Ἀσπρούλα, νὰ καθρεπτισθῇς εἰς τὸ νερὸν μου καὶ νὰ ἰδῇς τί εὐμορφὴ ποῦ εἶσαι !

«— Τί λέγει ἡ ἡχώ ; Δέν με φωνάζει : Ἀσπρούλα ! Ἀσπρούλα ! μὲ τὴν φωνὴν τῆς μητέρας ;

«— Καθόλου ! μὰ καθόλου ! Σοῦ λέγει : Ἀσπρούλα, παῖξε, διασκέδασε μὲ τὴν Ρούσαν».

«— Ἐλα λοιπὸν, Ἀσπρούλα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρούσα, ἀρκετὰ ἐκαθήσασμεν. Σήκω τώρα νὰ παίξουμε. Ἐλα, πιάσε με !

«Ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μέσα εἰς τὸ δάσος. Ἐτρεχα κ' ἐγὼ ἀπὸ πίσω τῆς, μὲ χαρὰν. Καὶ ἡ Ρούσα μοῦ ἔλεγε : «Τί ὠραῖα ποῦ τρέχεις, Ἀσπρούλα ! μὰ τί ὠραῖα ! Μὲ τόσο μικρὰ ποδαράκια, ἡμπορεῖς καὶ φθάσεις ἐμένα, ποῦ ἔχω τόσο μεγάλα ! Μπράβο σου !»

«Οἱ ἑπαινοὶ αὐτοὶ μοῦ ἐπροξενούσαν τόσῃν εὐχαρίστησιν, ὥστε ἐλησμόνησα εὐθὺς καὶ τοὺς σβόλους μου καὶ τὴν μετάνοιάν μου καὶ ἐξακολούθουσα νὰ χοροπηδῶ φαιδρά καὶ ἀμέριμνος μὲ τὴν μεγάλην μου φίλῃν. Τὸ κυνηγητὸν διήρκεσε πολλήν, πολλήν ὥραν. Μόνον ἡ μεγάλη κούρασις μὲ ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλους νὰ σταματήσω.

«Τώρα ἡ ὥσις τοῦ δάσους μετεβλήθη. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ : αἱ ἀκτίνες τοῦ δὲν ἐπαιζαν πλέον μὲ τὰ φυλλώματα, ὡς χρυσαὶ πεταλοῦσαι. Τώρα ὁμοιάζαν μὲ μακρὰς πορφύρας γλῶσσας, αἱ ὁποῖαι ἐγλυφαν τοὺς κορμούς τῶν δένδρων καὶ τὰ μονοπάτια. Τὰ πουλιά δὲν ἐκελαδοῦσαν πλέον. Ἐβγάσαν κάπου-κάπου κάτι φωνὲς ἀνήσυχες καὶ ἐξητοῦσαν κλιῶνον διὰ νὰ κοιμηθοῦν. Μόνον ὁ ρυαεὶς ἐκελάριζεν ἀκόμη καὶ μαζί του ἡ ἡχώ : ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τοὺς ἤκουα καὶ τοὺς δύο ποῦ μοῦ ἔλεγαν καθαρά : «Ἀσπρούλα, ἔ, Ἀσπρούλα ! εἶνε ἀργά γύρισε ἔστῃ μητέρα σου γρήγορα ! μὰ γρήγορα, γρήγορα !»

«Πολὺ ταραγμένη, ἐφώνησα : «Ρούσα ! εἶνε ἀργά : πάμε νὰ φύγωμε γρή-

Αυτὴ δὲν εἶνε συνδρομή μου· εἶνε... εἶνε...
ἐν μέρῳ τοῦ ἐγὼ μου.

Τὸ καίμενόν μου τὸ Ἀστρουλάκι τῆς Λέ-
σθου! Πῶς με ἀγαπᾷ! Ἦθελε νὰ μου στείλῃ
ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ὠραῖον ρεβανὶ πού ἔκαμεν ἡ
μητέρα σου, ἀλλὰ ἐφοβήθη μήπως τὸ φάγῃς τὸν
δρόμον κανένα ποντικίον.

Ναί, Χρυσὴ Ἀκτίς! πλῆθος ἱστορικὰ πράγ-
ματα θὰ μάθῃς ἀπὸ τὸν Ἀκόλουθον τοῦ Μεγάλου
Ναπολέοντος.

Ἀπορῶ, Ἀπτερος Νίκη, πῶς ἐγνώρισες τὴν
Ἑλληνικὴν Σημαίαν, ἀπ' οὗ αὕτη δὲν μένει
εἰς τὰς Ἀθήνας. Μήπως ἦτο καμμία ἄλλη; —
Τί! ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου!..

Ἐρωτηθεὶς ὁ Ἑλληὴν Σγαυρὸς ἀπὸ μίαν
φίλην μου, ἂν θὰ στείλῃ Σελίδα Καλλιγραφίας,
ἀπήντησε: «Ὀχι» διότι δυστυχῶς, ἡ μάλλον
εὐτυχῶς, δὲν εἶμαι καλλιγράφος! Καί ἐγὼ τὸν
ἐρωτῶ: Διατί εὐτυχῶς;

Φιλτάτη, Ἀλκιονὴ Διαμαρτίδου, σὲ παρα-
πέμπω εἰς τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστι-
κῶν. Ἀντικαίρετόν τὴν καλὴν σου μητέρα.

Ὀχι, Γλυκεῖα Ἑλπίς, γαλλικούς γρίφους
δὲν δημοσιεύω. Ὁ Θεὸς νὰ σκέπῃ τὸν πατέρα
σου, ἐκεῖ που ἐπῆγε.

Ναί, πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ περιμένω νὰ μά-
θω τοὺς βαθμοὺς σου, φιλτάτη Ζαππὶς! Τετρά-
δια Μικρῶν Μυστικῶν ἔστειλα.

Χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή σου, Φωτοβόλον Τό-
ξον! Εὐχέ! Κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι ἡ φίλα μας
θὰ διαρκέσῃ πολὺν καιρὸν. Νὰ μου φιλήσῃς τὰ
δελφία σου.

Μάλιστα, Ἡμερο Γατάκι θὰ σε λέγω εἰς τὸ
ἔξῃς· σ' ἀρέσει ἡ ἐκλογή μου;

Φαίνεται ὅτι θὰ σοῦ το ἐκράτησαν, Εὐξεινο-
ποντία, τὸ Τετράδιόν σου· διότι ἐγὼ ἔστειλα
εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ ἐν.

Ἀλκιονὴς Ἡμέρα, βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ εὐ-
γενὴς πρότασις σου ἔγινε δεκτή, πρὶν τὴν λά-
θωμεν!

Ἀς μάθουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι ὁ Πολικὸς
Ἀστὴρ ὀνομάζεται Σωτήριος Σ. Λόντος καὶ ὅτι
παρεχώρησε πλεον τὴν θέσιν του εἰς τὸν ἀδελ-
φόν του.

Ἡ εὐγένεια, ἡ καλὴ ἀνατροφή, Μαρίδα τοῦ
Φαλήρου, ἀπαιτεῖ νὰ δέξῃς τὴν προτεινομένην
ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, ὅταν δὲν ἔχῃς
ὀρισμένον καὶ σπουδαῖον λόγον διὰ νάρρηθῃς.
Ἐπίσης εἶσαι ὑποχρεωμένη μόλις λάβῃς ἐν Τε-
τράδιον παρὰ τινος, δεχθέντος τὴν ἀνταλλαγὴν,
ἀμέσως νὰ τὴν στείλῃς ἐν ἰδικόν σου· ἡ ἀργοπο-
ρία δὲν εἶνε πολὺ εὐπρεπής.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ-
λῶσιν: ὁ Μακρολέλεξας μετὰ τὴν Μαργα-
ρίταν· ὁ Γεώργιος Κοττός μετὰ τὸν Γιὸν τῆς
Καλλιτέχνης καὶ μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μποῦμ-
Μποῦμ· ὁ Οἰδίπους Τόραντος μετὰ τὴν Δάφνην·
ἡ Χαράνη μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστὴρα καὶ μετὰ
τὴν Τσιπούραν· ὁ Κοριόλαρος μετὰ τὸν Μιφώ-
ταρον· ἡ Ἀνθισμένη Ἀγαριά μετὰ τὸν Χαλα-
σμὸν Κόσμον· ὁ Ἐρμητέης μετὰ τὴν Δάφνην,
τὸ Ἄνθος τῶν Δευμιώνων καὶ μετὰ τὸν Πολικὸν
Ἀστὴρα· ἡ Τοῦστις Ἀρεμὶς μετὰ τὴν Δάφνην,
τὸν Τικ-Τάκ καὶ τὸν Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ·
ὁ Ἀνδρέας Σουλιάτης μετὰ τὴν πρώην Ἀττι-
κὴν Νύκτα, μετὰ τὴν πρώην Παχὺν Τσίρον καὶ
μετὰ τὸν Ἀνδρέον Ἡπειρώτην· ἡ Μικρὰ Κό-
μησης τοῦ Φαλήρου μετὰ τὴν Ἑλληνίδα Καλ-
λιτέχνη, τὸν Τικ-Τάκ, τὴν Ἀῖσαν τοῦ Φα-
λήρου καὶ τὸ Ὑποχρὸν Ἀεράκι· ὁ Ἀρχιναύαρχος
Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ση-
μαίαν καὶ μετὰ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον· ὁ Ζακ-
χαῖος μετὰ τὴν Εὐαίσθητον Καρδίαν· ἡ Γαλη-
νίαθα Θάλασσα μετὰ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον,
Οἰδίποδα Τόραντος, Ἑλληνικὴν Σημαίαν,
Μπάριμπα μὴ τὸν Ψεύτη καὶ μετὰ τὸν Λέοντα
τῆς Ἀφρικῆς· ὁ Φῶκος Αἰακίδης μετὰ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Σημαίαν, τὴν Δάφνην, τὸν Τικ-
Τάκ, τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνη, τὴν

Μαργαρίταν, τὸν Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ,
τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, τὸν Ἀρην, τὴν
Φίλεγγον Χελιδόνα καὶ τὴν πρώην Ἀττικὴν
Νύκτα· ἡ Ἀπτερος Νίκη μετὰ τὸν Χαλασμὸν
Κόσμον· ἡ Ζαππὶς μετὰ τὴν Μήδειαν· ἡ πρώην
Εὐαίσθητος Καρδία μετὰ τὴν Χρυσὴν Ἀμμου-
διάν, τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ἑλληνι-
κὴν Σημαίαν καὶ τὸν Σπυρίδωνα Κ. Τρι-
κούτην.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω δέχονται τὴν ἀνταλ-
λαγὴν, πρέπει νὰ στείλουν αὐτοὶ πρῶτον ἐν Τε-
τράδιον μετὰ τὰς ἀπαντήσεις των, συμμορφούμενοι
αὐστηρῶς μετὰ τοὺς ὅρους τοῦ Κανονισμοῦ, τὸν ὁ-
ποῖον ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ βὸν φυλλάδιον.

Ὅσοι ἔλαβον ἤδη Τετράδια, παρακαλοῦνται
νὰ στείλωσιν ταχέως καὶ τὰ ἰδικὰ των, διότι δὲν
εἶνε εὐγενὲς νὰ περιμένῃ πολὺ ὁ ἄλλος, ἀπ' οὗ
μάλιστα ἐδέχθη καὶ ὅχι ἐπρότεινε τὴν ἀνταλ-
λαγὴν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-
μαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ
εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους
καὶ φίλας: Χρυσὴν Μέλισσαν (δυστυχῶς τὸ
προτιμώμενον τὸ ἔχει ἄλλη)· Μελαγχροῖν
Ἑλληνίδα (κ' ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ)· Ἐρασιτέ-
χνην (ἐν τούτοις τὸ ἄλλο μου ἤρρεσε καλλιτερά)
Ἀνθισμένη Ἑλλάδα, Παλλικὰ τῆς Λα-
ζίας (εὐχαρίστως)· Ἑλληνοπαῖδα, Τρεχαρυ-
ρενόπουλον, Χρυσωμένην Δούαν, Ὑψιπέτην
Ἀετὸν (τετράδιον ἔστειλα· σὲ παραπέμπω εἰς
τὸν Κανονισμὸν)· Πασχαλιάν, Ὑπερασπιστήν
τῆς Πατρίδος (εὐχέ!)· Πανδαιμόνιον (αὐτὸ
ἐξέλεξα)· Ἀσπρὴν καὶ Μαύρην (εἶνε δυὸ χα-
ριτωμένους ἀδελφούλας)· Σερντεμμένη Πουλί
(αὐτὸ ἐξέλεξα)· Κυμαῖκον Ἀστὴρα (ἐξανάστει-
λα τὸ α' σὺλλον)· Χλωρίδα τῆς Χάλκης,
Δαμνηδόνα, Σερντεμμένην Ἡπειρώτισσαν,

Ροδοδάφνην, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Μέ-
λαρα Ἀετὸν, Ψαρόμυαλον (ἀλλὰ δὲν το πι-
στεύω!) καὶ Μικρὰν Φωτοροποῦλιν.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἐνεκα
τῆς ἐκτάκτου πληθύνσεως τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁ-
ποίας ἔλαβα κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐβδομάδας,
ἀναγκάζομαι μετὰ μεγάλην μου λύπην νὰ μὴ δημο-
σιεύσω τοὺς Ἀσπασμούς καὶ τὰς Πληροφορίας,
τὰς ὁποίας περιεῖχον. Θὰ παρακαλέσω δὲ θερμῶς
τοὺς μικροὺς μου φίλους, ἂν ἐπιθυμοῦν εἰς τὸ ἔ-
ξῃς νὰ με διευκολύνουν, μόνον ἓνα ἢ μίαν νὰ ἀ-
σπάζωνται κάθε φορὰν. Ὅσοι δὲ μοῦ ἔστειλαν
Ἀσπασμούς καὶ Πληροφορίας αὐτὰς τὰς δύο ἐ-
βδομάδας, ἃς ἐκλέξουν τοὺς σπουδαιότερους, δη-
λαδὴ ἐκείνους πού θέλουν καὶ ἐπιμένουν νὰ δη-
μοσιεύσων, καὶ ἃς λάθουν τὸν κόπον νὰ μοῦ τοὺς
ἐναγγράψουν εἰς τὰς προσεχεῖς τῶν ἐπιστολῶν
ἀλλ' ἀπὸ ἓνα κάθε φορὰν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς φίλας τῆς:
Αἰχμάλωτον Χελιδόνα, Μέδουσαν, Δεκαπεν-
ταετὴ Πλοίαρχον, Κιθαροφῶν Ἀπόλλωνα,
Μακρολέλεξαν, Καραβόγατον, Τοῖρ-Τοῖρ,
(ἔλαβον), Ἀρχιζιάνιον, Νικόλαον Α. Ραγ-
καθὴν, Θέλιπονσαν, Βράχον τῶν Γλῶρων καὶ
τὸν ἀδελφόν του Εὐαγγέλιον, Πανλίναν Ζω-
γράφον, Χαράνην, Ἑλληνικὴν Σημαίαν,
Μπάριμπα Νικολήν (ἔστειλα)· Θύελλαν, Κο-
ριόλαρον, Κῆμα τοῦ Εὐξείνου, Ἀτρώμητον
Λέοντα, Νίκον Α. Μπίστην, Ἐρμητέην, Ἑλ-
ληνίδα Καλλιτέχνην, Χιονισμένην Ὀδυσ-
σὸν (τώρα δὲ κρύσταλλομένην)· Ἐστιάδα
Παρθένον, Γαληνίασαν Θάλασσαν (ἔστειλα)·
Φῶκον Αἰακίδην. Θροῖα Θ. Περισιάνην καὶ
Διόδοτον (ἔστειλα ἤδη).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8
Φεβρουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

75. Στοιχειδγράφος.

Εἶμαι δύναμις μεγάλη·
ἓνα γράμμα ἂν προσθέσῃς
καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς
μία νῆσος θὰ προβάλλῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κωδαικίου.

76. Ἀνιγμὰ.

Τάρσενικὸν μυρίζει
τὸ θηλυκὸν δροσίζει.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαππίδος.

77. Ἀνιγμὰ δημῶδες.

Κλειδῶν τὸ σπιντάκι μου καὶ κλέπτῃ βρίσκω μέσα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κεραιηνικῆς Ἀύρας.

78. Τργωνον.

Νὰ σχηματισθῇ διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων
τρίγωνον τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλύτερα πλευρὰ νὰ
ἀποτελεῖται ἐκ 5 γραμμάτων: ΜΝΟΟΟΟΠΠΙΣΣ-
ΣΣΥΤΩΩ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀγαριᾶς.

79. Πυραμὶς.

Ν' ἀντικαταστήσῃς οἱ
σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥ-
στε ν' ἀποτελέσωσι τῶνομα
ἓνος τῶν 7 σοφῶν, αἱ 6
στιγαί τῆς θάλασσης μετὰ τοῦ
ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελέσωσι τῶνομα
ἀκρωτηρίου, αἱ ἀνωτέρω 4 μὲς τῶν Κυκλάδων,
καὶ αἱ ἀνωτέρω 2 μέρος τοῦ προσώπου.

Ἐστὴν τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

80-84. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἓνος ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
σχηματίζονται ἄλλας τόσας λέξεις οὕτως, ὥστε ν'
ἀναγινώσκωνται δύο γυναικίαι. Μήδεια, γραῖα,
ἄρπα, τρομερά, ἱστορικά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ

85-86. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ἄρις δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κόδρος.
2. τὸ ἄρμα δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἔππος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φῶκου Αἰακίδου.

87. Διπλῇ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἑπομένων λέξεων,
ὡς καὶ τὰ δεύτερα ἀντιστρέφως ἀναγινωσκόμενα
ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο ποταμῶν τῆς Ἑλ-
λάδος.

1. Ἔθνος τῆς Ἀσίας.
2. Ἀκρωτήριο τῆς Ἑλλάδος.
3. Χρῶμα ὀρυκτόν.
4. Νῆσος.
5. Ζῶον.
6. Ἀρχαία πόλις.

Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

88. Λογοπαλινδρόν.

Ποῖα πόλις κάμνει λάδι;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.

89. Φωνηεντόλιπον.

γτ-π-κμτ-πνγς-δν-πν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωρζῆ Νεγρεπόν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Δεκεμβρίου 1896

705. Μοῖρες, (Μ-ρίς). — 706. Μαρίδα, Μα-
ρία. — 707. Ἡ ἐπιστολή.

Π Κ Ι 709-713. Γινόμενης
708. Α Ρ Α τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν
γραμμάτων τ, σ, σχημα-
τίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις:
Ε Ι Α Ἀρεμὶς, στρατός, σταῦ-
λος, στέρνον, ἄλτης. —
Σ Σ Α 714-718. 1. Λύσανδρος.
2. Γυλίππος. 3. Μαρρόνιος. 4. Λάμαχος. 5.
Φιλώτας. — 719. ΤΡΑΥΜΑ, ΑΡΑΡΑΤ. (1.
ΑρίΑ. 2. ΜέντωΡ. 3. ὙπόφοβΑ. 4. ΑλτῆΡ.
5. ΡοδάκιΝΑ. 6. ΤωβῆΤ). — 720. Καινούργιον
φίλον ἔκαμες παλὸν μὴ λησμονῆς. — 721. Ὁ
ἱπποπόταμος εἶνε δυσκίνητος.